

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10
20 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κιάκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Σταθμοῦ Τροχιδόρου (Ὁφθαλματρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστία» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλή).

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΔΟΣ

Ὁ φαμφαρονισμὸς τοῦ Ράλλη φάνηκε στὸ ζήτημα τῶν κκ. Δούμα καὶ Καμάρια. Ὁ διάδοχος τοῦ Ντεληγιάννη ἀγρίεψε καὶ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν, λέει, οἱ δύο αὐτοὶ κύριοι τοιμήσανε νὰ βάλουν κάλπη καὶ νὰ ζητήσουνε νὰ γίνοντε βουλευτὲς, ἐνῶ εἶναι διενδυντὲς σὲ Τράπεζες· μὰ τὴν ἔπαυσε καὶ τούτῃ τὴ φορὰ, γιὰ τὴν ὅλην φημερίαν βγήκανε καὶ τοῦ θυμίσανε πὼς καὶ ἡ ἀφεντιά του εἶναι Σύμβουλος στὴ Βιομηχανική καὶ σὲ τόσες ἄλλες Τράπεζες, κι ὅμως καὶ βουλευτὴς βγήκε καὶ Πρωθυπουργὸς τόσες φορὲς ἔγινε.

Εἶναι νὰ κλαίει κανεὶς μετὰ τὴν λογική αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, μετὰ τὴν διωσδιόλου παιδεία αὐτοῦ λογική, πὸν τὸν σπρώχνει ἀπὸ φιάσκο σὲ φιάσκο καὶ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ἰδεῖ καθαρὰ καὶ τὰ πὺδ κοινὰ πράματα. Ὅταν εἶναι στὴν Ἀρχὴ καὶ κουτσοκάνει, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀρνηθῆ κανεὶς, μὰ μόλις κατακυλῆσει στὴν ἀντιπο-

λίτευση ἀμέσως ἀρχινᾷ τοὺς φαμφαρονισμοὺς, τοὺς ὑστερισμοὺς, τοὺς κολποδορισμοὺς, τοὺς Ντεληγιάννιαμοὺς, μ' ἓνα λόγο βγάζει σὶὰ φόρα ὅλα τὰ φναικά του χαρίσματα.

Νὰ λοιπὸν ἓνας λόγος σπουδαῖος πὸν πρέπει νὰ μᾶς ἀναγκάσει νὰ τὸν ὑποστηρίξουμε ὅλοι μας γερὰ σὶς ἐκλογὲς νὰ ξαναγίνει πρωθυπουργός. Τὸ Ρωμαῖκο μπορεῖ νὰ μὴν κερδίσει τίποτα, μὰ θὰ σωθῆ ἓνας ἄνθρωπος καὶ θὰ πάρει γιὰ λίγο πάλι νὰ κάνει τὸν τρελλό. Κι αὐτὸ δὲν εἶναι μικρὸ κέρδος, "Α φτάσει μάλιστα σὶ ἄκρα ἢ φιλαθρωπία μας, πρέπει μετὰ κάθε τρόπο νὰ φροντίσουμε νὰ μὴ χάσει ποτὲ τὴν Ἀρχὴ ὁ Ράλλης, γιὰ νὰ γίνεῖ ἔτσι τέλεια κ' ἢ γιατρεία του.

ΚΑΠΠΟ

ἀνέκδοτο τοῦ Μιστριώτη, χαριτωμένο κι ἀληθινὸ ἴσα. μετὰ τὴν τελευταία του λέξη, ἀξίζει ν' ἀπαθανατιστῆ ἰδῶ.

Ὅταν εἶτανε λοιπὸν Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ὁ Καραπάνος, πῆγε ὁ Μιστριώτης ἓνα πρωτὶ στὸ Ὑπουργεῖο, ὕστερ' ἀπὸ τὸ περίφημο χαρτί τοῦ Ἐισαγγελέα πὸν τὸν ἔβγαζε «ἀκαταλόγιστο», καὶ τοῦ εἶπε:

- Κύριε Ὑπουργέ, εἶμαι ἔθνικος ἄνθρωπος...
- Τὸ ξέρω.
- Κι ντυνεῖς ἢ θρησκεία; βγαίνω κί τὴ σὼζω!
- Τὸ ξέρω.
- Κι ντυνεῖς ἢ γλώσσα; τὴ σὼζω κι αὐτή.
- Τὸ ξέρω.
- Κι ντυνεῖς τὸ θέατρο; πρῶτος θὰ βγῶ νὰν τὸ σὼσω!
- Τὸ ξέρω.
- Εἶμαι λοιπὸν ὁ Κέρβερος, ὁ Μοῦργος τοῦ ἔθνους!
- Κι αὐτὸ τὸ ξέρουμε.

Κι ὁ Μιστριώτης ἔφυγε καταχαρούμενος, ἀπὸ μπόρεσε πιά νὰ δώσει ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτὸ του τὸ πιὸ σωστὸ παρανόμι.

ΖΗΤΩ

Ἡ Δικαιοσύνη! φώναξε ὁ Κωσταγερακάρης ὅταν ἀκουσε τὴν ἀπόφαση πὸν τὸν καταδικάζε σὲ θάνατο. Μὰ τὴ Δικαιοσύνη αὐτὴ, πὸν μετὰ τόσο ἐνθουσιασμὸ τὴ ζητωκραύγαζε, τὴν κατακουρέλιασε ὅσες μέρες βᾶστηξε ἡ δίκη του, μετὰ τις ἀδιάντραπες κουβέντες του καὶ τις σαχλὲς του φιλοσοφίες.

Κι μετὰ τοὺς καπνοὺς του καὶ τοὺς κρότους, τότε θαμποχάραζε ὁ οὐρανός, γύρω στὴν κορφή πούταν τὸ χωριό, μετὰ χαμόγελα. Σὲ μιὰ στιγμή ὕστερα ἔφτασε κάτω. Τὰ καίκια ἦταν στὴν ἀράδα καὶ τὰ πλεναν οἱ ναῦτες.

- Βάρδα μπρὸς καὶ σὰς σκότωσα.
- Πῆδησε μ' ὄρημν στὸ καίκι, πὸν θὰ πῆγαινε σύντροφος. Αὐτὸ ἔπλενε κι ὁ Καμένος.
- Βρὲ ἀδερφέ, τί κάνεις σὰν τρελλός; τούπε αὐτός.
- "Α, νὰ σὲ πετάξω στὴ θάλασσα· ὄζω!.. τί θέλεις ἰδῶ μέσα;
- Ἐγὼ τί θέλω; Ἐσὺ τί θέλεις! ἐγὼ εἶμαι ναύτης.
- Ἐγὼ θὰ εἶμαι δεῦτερος καπετάνιος!

Τὴ νύχτα πέρασαν μετὰ τὴν κουτιά σ' ἔρημο μέρος νὰ ρίξουν τὰ δίχτυα. Ἀστροφεγγιὰ ἦταν, μὰ ἡ θάλασσα πῖσσα ἀπ' τὰ βουνὰ ἀποσκιαμένη. Στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ ψηλὰ φύτρωναν τ' ἀστέρια. Καὶ στὸν κάμπο τὸν οὐγρὸ ἔπαιζε καμμιά φορὰ κανένα φῶς καὶ φωνὲς ἀκούονταν ἀπ' τὴς βάρκες. Ὀληνύχτα τὰ δίχτυα ἀπλωναν ἀπὸ κάθο σὲ κάθο· τ' ἔφισαν ὕστερα νὰ τὰ σηκώσουν τὸ πρωτὶ.

Στὰ χαράμματα κλειούσαν τὰ μάτια τους ἀπ' τὴν ἀγρυπνία. Σημερόνονταν τὰ βουνὰ καὶ τὸ φῶς

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ «Ζήτησ» του οὔτε γιὰ παληκαριὰ τὸ παίρνομε, οὔτε γιὰ ξαναγύρισμα στὸν ἴσιο δρόμο καὶ τὴ συναίστηση τοῦ ἑαυτοῦ του, μὰ γιὰ τὴν τελευταία βρασιά πὸν πέταξε κατὰμουτρα τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς κοινωνίας. Κάτι παρόμοιο δηλ. μετὰ τὴν περίφημη λέξη τοῦ Καπρίων.

ΠΟΛΛΟΙ

Δικοί μας μᾶς γράφουνε νὰν τοὺς πληροφορήσουμε τί γίνεται ὁ κ. Γ. Φραγκοῦδης κι ἢ θὰ ξαναβγῆ ἢ «Μεταρρύθμιση». Βέβαια γιὰ τὴν ὥρα ἢ «Μεταρρύθμιση» δὲ θὰ βγῆ, ἀπὸ τὸ ἔθνος ἀπόδειξε πὸν δὲν εἶναι σὲ θέση νὰκούσει τὴν ἀλήθεια· μὰ θὰ βγῆ ἀργότερα, γιὰ τὸ κ. Φραγκοῦδης πὸν βρίσκεται τώρα στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ δικηγόρεῖ, δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους τοὺς ἀθρώπους πὸν παίρνομε μιὰ σημαία σὶὰ χεῖρα τους γιὰ νὰ τὴν παραιτήσουνε στὴν πρώτη μπόρα. Ὁ κ. Φραγκοῦδης νιώθει τί θὰ πεῖ ἀγῶνας, εἶναι καὶ παληκαριὰς, ὥστε ὅσο κι ἢ δικηγόρεῖ σήμερα στὴν Ἀλεξάνδρεια, δὲν μπορεῖ νὰν τὸ ξεχάσει κατὸς μᾶς ἔγραφε, πὸν πῆρε πᾶνου του μιὰ ἰσὴ δουλιὰ καὶ πὸν τ' ἐκρίστηκε νὰσιερώσει σ' αὐτὴν ἀλάκαιρη τὴ ζωὴ του. Ὁ σημερινὸς δικηγόρος τῆς Ἀλεξάνδρειας θῆναι πάλι αἰρετὸς πρῶτος πολεμιστῆς τῆς Ἀλήθειας.

ΚΙ ἈΛΛΟΣ

μᾶς ἦρθε ἀπ' τὴν Κῶ καὶ γυρεύει καὶ ἡ ἀφεντιά του μερικὸ—ὁ κ. Γαρδικας δηλ. κεινὸς ὁφρηγῆτης τῆς Φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιο, πὸν προχρὲς, πούκανε τὸ πρῶτο μάθημά του, σκυλόβρισε τοὺς δημοτικιστὰδες καὶ τοὺς εἶπε «Ρυπκρά καὶ εἰδεγθῆ ἀνθρωπάρια».

Ὁ ὁμοφροβῶπαρος Ἀπόλλωνας τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, ὁ Μιστριώταγας, μαθὲς, ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ καταχάρηκε· γι' αὐτὸ μάλιστα, ὅταν τέλειωσε ὁ κ. Γαρδικας τὸ λόγο του, τοῦσφιξε γκαρδικὰ τὸ χεῖρι.

Ἐμεῖς θὰ παρακαλέτομε κανένα δικὸ μας «ρυπαρὸν καὶ εἰδεγθῆς ἀνθρωπάριον» τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς νὰ μᾶς βρεῖ κανένα βερβαρισμὸ τοῦ κ. Γαρδικα (γιὰ τὸ δὲ γίνεται, θῆχει πολλοὺς τίτιους) νὰν τὸν κρεμάσουμε στὸ Βαρβαροπαζαρο. Εἶναι ἡ μόνη τιμωρὶα πὸν ταιριάζει στοὺς τίτιους ρήτορες.

τοῦ ἡλίου γλυκὸ κόκκινο ἔβαφε τὴς ράχες τους. Σι-χῶριζαν τὰ νησιὰ βαθειὰ μετὰ τὸ χάος τοῦ οὐρανοῦ.

Ἦταν ἀραγμένε σ' ἓνα γιὰλὸ ἡσυχὸ· ὡς τὴν ἔμμο ἀπλόνουνταν οἱ ἄφρονες ἀνθισμένε. Θὰ κινούσαν πάλι γιὰ τὰ δίχτυα, νὰ τὰ σηκώσουν.

— Πεταχτήτε γιὰ νερό, τοὺς εἶπε ὁ καπετάνιος.

- Τρέχα μιὰ στιγμή, Καμένε, εἶπε ὁ Σύρμος.
- Νὰ τὸ βαρέλι καὶ πῆγαινε ἂν ἔχεις ἔρεξη.
- Ἄλλη φορὰ πηγαίνω· τώρα κάνε μου τὸ χετῆρι κ' ἔμένα.
- Δὲν πηγαίνω. Τί πάει νὰ πεῖ, νὰ σοῦ κινω τὸ χετῆρι;
- Αἰντε, καμένε, νὰ χρεῖς τὸ Λενιὸ σου.

Πῆγε. Ὅταν γυρίζε μετὰ τὸ βαρέλι, εἶδε πὸν γελοῦσε ὁ καπετάνιος.

— Μὰ μὴ νομίζετε τώρα πὼς πῆγα ἐπειδὴς μοῦπε γιὰ τὸ Λενιὸ; Αὐτὰ δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ, νὰ τὰ βγάλετε ἀπ' τὸ νοῦ σας.

Πέρασε κάμποση ὥρα. Ὁ Καμένος φαίνονταν εὐχαριστημένος, γελοῦσε κρυφά.

- Καὶ θὰ τὸ πάρεις τώρα ἐσὺ τὸ Λενιὸ;
- Ναι, θὰ τὸ πάρω.
- Νὰ τὸ ἰδοῦμε.
- Τὸ κεφάλι μου σοῦ βάνω, ἂν δὲν τὸ πάρω.

— Βρὲ ἀδερφέ, τοῦ λέω καμμιά φορὰ, δὲν κάθεται καὶ λιγάκι; Ὅμως ἂν τὸ πάρει ἄλλωὺς πάλι καὶ τὸ γυρίσει στὴν τεμπελιά, δὲ σαλεύει, ὁ κόσμος νὰ χαλάσει. Καλόκαρδος ὅμως πάντα... Καλοβράδυ σας.

*

Μιὰ αὐγὴ κατέβαινε σὶὰ θαμπὰ μετὰ δύο ἀλλοξίες ρούχα στὴν ἀμασκάλη.

Σ' ἓνα σοκάκι παρουσιάστηκε μπροστὰ του ἡ Ἑλένη μετὰ βασιλικὸ σὶὰ χεῖρι. Καλημερίστηκαν.

— Μ' πὸν τὰ πᾶς αὐτὰ! Τίνος θὰ τὰ δώσεις αὐτὰ τὰ λουλούδια;

— Θὰ τὰ δώσω; Νὰ, δύο ρίζες βασιλικὸ γύρεψα νὰ φυτέψω σὶς γάστρες.

— Δῶσε μου μιὰ καὶ μένα.

— Ὅρστε.

— Ἐγὼ, ξέρεις, αὐτὴ θὰ τὴ φυτέψω στὴν καρδιά μου.

Γέλασε κείνη.

— Σ' ἀφίνω γιὰ.

— Φεύγεις; ὦρα καλή.

Τὸν φίλησε τὸ βασιλικὸ μπροστὰ τῆς καὶ πάλι παρακάτω τὸν φίλησε μετὰ καμὸ καὶ λαχτάρα.

Ὅταν ἔφτασε στὸ διάσελο καὶ φάνηκε τὸ λιμά-

